

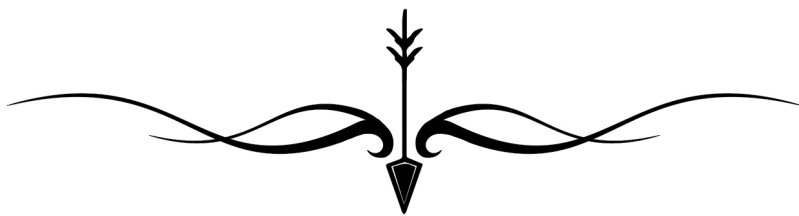
CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN
MAUREEN JOHNSON
ROBIN WASSERMAN

Povești de la
Academia
Vânătorilor
de Umbre

Traducere din limba engleză și note de
OFELIA AL-GAREEB și SHAUKI AL-GAREEB

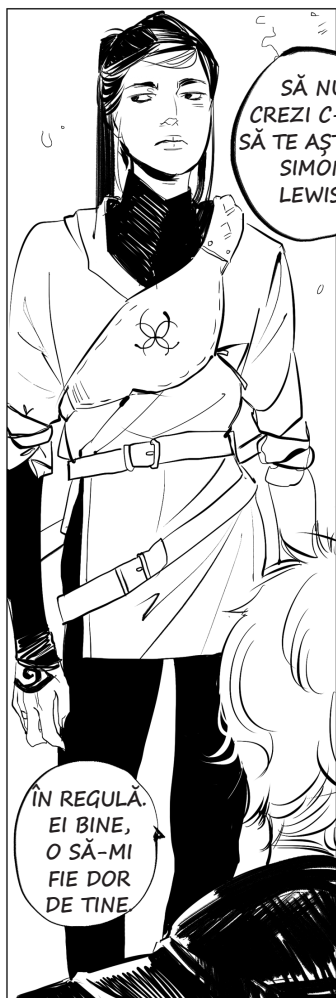
Bun venit la
Academia Vânătorilor
de Umbre!

de Cassandra Clare și Sarah Rees Brennan

*Simon o privi preț de un moment îndelungat.
Era atât de frumoasă și de impresionantă,
încât găsi că era prea mult ca el să-i poată face față.*

Problema era că Simon nu știa cum să facă bagajele ca un șmecher.

Pentru o drumeție cu cortul, sigur; să rămână acasă la Eric peste noapte sau pentru o cântare în weekend, în regulă; sau să meargă în vacanță la plajă cu mama sa și cu Rebecca, nicio problemă. Simon putea în orice clipă să arunce într-o geantă niște loțiune de plajă și șorturi sau tricouri cu formația și lenjerie curată. Simon era pregătit pentru o viață normală.

De aceea era total nepregătit pentru a-și face bagajele ca să meargă la un centru de antrenament de elită unde ființe pe jumătate îngeri care luptau cu demoni, cunoscute drept vânători de umbre, urmau să încerce să-l transforme într-un membru al propriei lor rase de războinici.

În cărți și în filme, oamenii erau fie transportați pe un tărâm magic în hainele în care se îmbrăcau ziua, fie trecuți repede peste toată tevatura cu făcutul bagajelor. Simon se simțea acum de parcă fusese jefuit de informații vitale de către media. Oare trebuia să-și pună cuțitele de bucătărie în bagaj? Se cuvenea să-și ia prăjitorul de pâine și să-l folosească pe post de armă?

Simon nu făcu niciunul din aceste lucruri. În schimb, alege varianta sigură: lenjerie intimă curată și tricouri haioase. În mod sigur vânzătorilor de umbre le plăceau tricourile haioase, nu-i așa? Tuturor le plac tricourile haioase.

— Tinere, nu știu ce părere au despre tricourile cu bancuri porcoase într-o academie militară, îi spuse mama sa.

Simon se întoarse, prea iute, cu inima în gât. Mama lui stătea în cadrul ușii, cu brațele încrucișate la piept. Chipul ei veșnic îngrijorat era cutat de și mai multe griji, dar în cea mai mare parte se uita cu drag la el. Așa cum o făcuse mereu.

Cu excepția faptului că într-un alt șir de amintiri, la care Simon nu prea avea acces, el devenise vampir și ea îl alungase din casa lor. Acesta era unul dintre motivele pentru care Simon se ducea la Academia Vânzătorilor de Umbre, pentru care o mințise cu nerușinare pe mama sa că voia cu disperare să meargă. Îl pusese pe Magnus Bane — un magician cu ochi ca de pisică; Simon chiar cunoștea un magician cu ochi de pisică adevărați — să falsifice hârtiile pentru a o convinge că avea o bursă la o academie militară fictivă.

Făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a nu fi nevoit să se uite la mama sa în fiecare zi și să-și aducă aminte cum îl privise atunci când îi fusese frică de el, atunci când îl urâse. Atunci când ea îl trădase.

— Cred că mi-am evaluat destul de bine tricourile, îi răspunse Simon. Sunt un tip destul de chibzuit. Nimic prea impertinent pentru armată. Numai chestii bune pentru măscăriciul clasei. Ai încredere în mine.

— Am încredere în tine, altminteri nu te-aș lăsa să pleci, îi zise mama sa.

Se duse spre el și îl sărută pe obraz, părând surprinsă și rănită atunci când el tresări, dar nu comentă, nu în ultima lui zi. În schimb, îl cuprinse în brațe.

— Te iubesc. Să ții minte asta!

Simon știa că nu era drept: mama lui îl dăduse afară socotind că nu mai era cu adevărat Simon, ci un monstru păgân care avea înfățișarea

fiului ei. Și totuși, el continua să creadă că ea ar fi trebuit să-l recunoască și să-l iubească în pofida a tot ceea ce se întâmplase. Nu putea să uite ce făcuse ea.

Cu toate că ea uitase asta, cu toate că, în ceea ce o privea pe mama lui sau aproape pe oricine altcineva pe lume, nu se întâmplase niciodată.

Așa că era nevoit să plece.

Simon încercă să se relaxeze în îmbrățișarea ei.

— Am destule pe cap, zise el, apucând-o de braț. Dar voi încerca să țin minte asta.

Ea se trase îndărăt.

— Câtă vreme ai s-o faci. Ești sigur că e-n regulă să te ducă prietenii tăi?

Se referea la prietenii vânători de umbre ai lui Simon (despre care el pretindea că erau amicii lui de la academia militară care îl inspiraseră să li se alătore). Prietenii vânători de umbre ai lui Simon erau celălalt motiv pentru care el pleca.

— Sunt sigur, răspuse Simon. Pa, mamă! Te iubesc!

Vorbea serios. Nu încetase niciodată să o iubească, în această viață sau în oricare alta.

Te iubesc necondiționat, îi spusese mama lui, de câteva ori, când era mai mic. *Așa iubesc părinții. Te iubesc orice-ar fi.*

Oamenii spun astfel de lucruri, fără să se gândească la potențialele scenarii de coșmar sau la condiții îngrozitoare, la întreaga lume care se schimbă și la iubirea care dispare. Niciunul din ei nu visase vreodată că iubirea avea să fie pusă la încercare și să nu treacă testul.

Rebecca îi trimisese o felicitare în care scria: *NOROC BUN, SOLDĂȚEL!* Simon își aminti, chiar și atunci când i se încuiase ușa în nas, blocată în toate felurile cu putință, brațul surorii lui în jurul umerilor săi, glasul ei blând la urechea lui. Ea îl iubise, chiar și atunci. Așa stătea treaba. Era ceva, dar nu destul.

Nu putea să rămână acolo, prins între două lumi și două șiruri de amintiri. Trebuia să evadeze. Trebuia să plece și să devină erou, așa cum fusese cândva. Cu siguranță asta nu avea să facă rău nimănui.

Simon se opri înainte de a-și pune geanta pe umăr și de a porni spre Academie. Vârî felicitarea de la sora lui în buzunar. Părăsi casa pentru o viață nouă și bizară și luă cu el iubirea ei, așa cum o mai făcuse cândva.

Simon se întâlnea cu prietenii lui, deși niciunul nu mergea la Academie. Căzuse de acord să vină la Institut și să-și ia rămas-bun înainte să plece.

Fusese o vreme când el putea să vadă fără ajutor prin iluziile magice, însă acum avea nevoie de ajutorul lui Magnus. Simon ridică privirea spre clădirea impozantă și stranie a Institutului, amintindu-și tulburat că mai trecuse pe lângă ea până atunci și văzuse doar o clădire părăsită. Totuși, aceasta era o altă viață. Își aminti un soi de pasaj din Biblie despre modul cum văd copiii într-o oglindă întunecată¹, dar a crește înseamnă a vedea lucrurile limpede. Putea să deslușească Institutul destul de clar: o structură impresionantă, care se înălța mult deasupra capului său. Genul de clădire menită a-i face pe oameni să se simtă ca niște furnici. Simon împinse poarta filigranată, străbătu aleea îngustă care șerpuia în jurul Institutului și traversă curtea.

Zidurile care înconjurau Institutul împrejmuiau o grădină ce se străduia să fie înfloritoare, dată fiind vecinătatea ei cu un bulevard din New York. Existau alei și bănci impresionante din piatră, ba chiar și o statuie a unui înger, care îl neliniștea pe Simon, de vreme ce era fan *Doctor Who*. Îngerul nu vărsa lacrimi, dar părea prea deprimat pentru gustul lui Simon.

Pe o bancă din piatră în mijlocul grădinii erau așezați Magnus Bane și Alec Lightwood, un vânător de umbre care era înalt și brunet și cât

¹ 1 Corinteni, 13:12.

se poate de puternic și de tăcut, cel puțin în preajma lui Simon. Totuși, Magnus era vorbăreț, avea acei ochi de pisică anterior menționați și puteri magice, iar în momentul de față era îmbrăcat într-un tricou mulat, cu imprimeu în dungi ca de zebra, cu accente roz. Magnus și Alec ieșeau împreună de ceva timp; Simon bănuia că Magnus putea să vorbească singur cât pentru amândoi.

În spatele lui Magnus și Alec, rezemate de un zid din piatră, se aflau Isabelle și Clary. Isabelle stătea sprijinită de zidul grădini, privind peste el în depărtare. Arăta de parcă se afla în toiul unei ședințe foto incredibil de fermecătoare. Pe de altă parte, așa proceda mereu. Era talentul ei. Clary, totuși, o privea cu încăpățănare pe Isabelle și îi vorbea. Simon își spuse că până la urmă Clary avea să izbutească și să o determine pe Isabelle să-i acorde atenție. Acesta era talentul ei.

Pe oricare dintre ele o privea, simțea un junghi de durere în piept. Faptul că le privea pe amândouă îi stârni o durere surdă, constantă.

Așa că Simon alege în schimb să-l caute pe prietenul său Jace, care stătea în genunchi în iarba înaltă și își ascuțea un pumnal scurt pe o piatră. Simon presupuse că Jace avea motivele sale pentru asta; sau poate doar știa că arăta grozav în timp ce o făcea. Era o posibilitate ca el și Isabelle să realizeze împreună o ședință foto pentru *Revista Durilor*.

Se adunaseră cu toții. Pentru el.

Simon s-ar fi simțit atât onorat, cât și iubit, doar că în mare parte se simțea ciudat, deoarece avea doar câteva crâmpie de amintiri care spuneau că el îi cunoștea pe acei oameni cât de cât, și o viață întreagă de amintiri care spuneau că ei erau niște străini înarmați, excesiv de aprigi. Genul acela de oameni pe care îi eviți în mijloacele de transport în comun.

Adulții de la Institut și din Conclav, părinții lui Isabelle și Alec, și ceilalți oameni, erau cei care sugeraseră că, dacă Simon dorea să devină vânător de umbre, trebuia să se ducă la Academie. Aceasta își deschidea porțile pentru prima dată în ultimele decenii pentru a-i primi pe

ucenicii care urmau să completeze rândurile vânătorilor de umbre pe care recentul război le decimase.

Lui Clary nu-i surâdea ideea. Isabelle nu spusese absolut nimic în legătură cu subiectul, însă Simon știa că nici ei nu-i plăcea. Jace susținuse că el era perfect capabil să-l antreneze pe Simon în New York, ba chiar se oferise să facă el totul și să-l aducă pe Simon la același nivel de pregătire cu al lui Clary. Lui Simon asta i se păruse ceva înduioșător și se gândise că el și Jace fuseseră probabil mai apropiați decât își amintea el, dar adevărul crunt era că nu voia să rămână în New York.

Nu voia să rămână în preajma *lor*. Nu credea că putea să suporte expresia constantă de pe chipurile lor — mai ales de pe fețele lui Isabelle și a lui Clary — de speranță dezamăgită. De fiecare dată când îl vedeau, îl recunoșteau, îl știau și așteptau lucruri de la el. Și de fiecare dată se izbeau ca de un zid. Era ca și cum ar fi privit pe cineva săpând acolo unde știa că îngropase ceva prețios, săpând și săpând întruna și dându-și seama că orice ar fi fost... dispăruse. Dar continua să sape exact la fel, deoarece ideea de a pierde acel lucru era îngrozitoare și, deoarece, poate...

Poate...

El era acea comoară pierdută. El era acel „poate”. Și îi dispăcea. Acela era secretul pe care încerca să-l țină față de ei, cel pe care se temea mereu că avea să-l dea în vileag.

Trebuia doar să mai treacă prin acest ultim rămas-bun, iar apoi avea să fie departe de ei, până ce devenea mai bun, până ce era mai aproape de persoana pe care ei voiau de fapt să o vadă. Atunci ei nu aveau să fie dezamăgiți de el, iar el nu avea să fie un străin pentru ei. Avea să facă parte dintre ei.

Simon nu încercă să-și anunțe brusc prezența acolo întregului grup. În schimb, se duse cu pași șovăielnici spre Jace.

— Bună! îl salută el.

— O, făcu Jace nepăsător, ca și când nu așteptase acolo cu scopul de a-l conduce pe Simon. Ridică privirea, o căutătură aurie, nonșalantă, apoi privi în altă parte. Tu erai.

Să se creadă mai șmecher ca oricine era ceva specific lui Jace. Simon presupuse că la un moment dat probabil că înțelesese asta și chiar îi plăcuse.

— Hei, m-am gândit că n-o să mai am ocazia să te întreb din nou asta. Tu și cu mine, zise Simon. Suntem destul de apropiați, nu-i așa?

Jace îl privi un moment, cu chipul foarte calm, apoi sări în picioare și spuse:

— Absolut. Uite-așa suntem. Își încrucișă două degete. De fapt, suntem mai mult așa. Încercă să le încrucișeze iar. La început a existat puțină tensiune, după cum poate că îți vei aminti mai târziu, dar asta s-a rezolvat când ai venit la mine și mi-ai mărturisit că te luptai cu sentimentele tale de gelozie intensă față de – și acestea au fost cuvintele tale – înfățișarea mea uluitoare și farmecul irezistibil.

— Așa am făcut? întrebă Simon.

Jace îl bătu pe umăr.

— Da, amice. Îmi amintesc limpede.

— Bine, mă rog. Chestia e că... Alec e mereu tăcut în preajma mea, zise Simon. E doar sfios sau l-am supărat și nu-mi aduc eu aminte? Nu mi-ar plăcea să plec fără să încerc să îndrept lucrurile.

Expresia lui Jace căpătă din nou acea anumită liniște.

— Mă bucur că m-ai întrebat asta, spuse el într-un final. Se mai petrece ceva. Fetele nu vor ca eu să-ți spun, dar adevărul este că...

— Jace, nu-l mai monopoliza pe Simon! zise Clary.

Ea vorbi ferm, așa cum o făcea mereu, iar Jace se întoarse, așa cum o făcea mereu, răspunzând chemării ei într-un fel în care nu o mai făcea pentru nimeni. Clary veni spre ei, iar Simon simți din nou acel junghi în piept pe măsură ce capul ei roșcat se apropia. Era atât de mică!

În timpul uneia dintre sesiunile lor de pregătire ghinioniste, în care Simon fusese degradat la rangul de simplu observator după ce își scrântise încheietura mâinii, îl văzuse pe Jace aruncând-o pe Clary într-un perete. Ea se răzbunase imediat.

În pofida acestui fapt, Simon continua să simtă că ea avea nevoie să fie protejată. Faptul că simțea asta stârnea un gen anume de groază,

să ai emoții fără amintiri. Simon avea senzația că era nebun pentru că avea asemenea sentimente față de străini, fără să fie susținute cum ar trebui de familiaritate și de experiențe pe care să și le poată aminti. În același timp, știa că nu simțea și nu se exprima suficient. Știa că nu le dădea ceea ce voiau ei.

Clary nu avea nevoie să fie protejată, dar undeva înlăuntrul lui Simon era fantoma unui băiat care voise dintotdeauna să fie cel care să o protejeze, și nu făcea decât să o rănească rămânând în preajma ei fără a fi capabil să fie acel tip.

Amintirile veneau, uneori ca un torent copleșitor și terifiant, însă cel mai adesea în cioburi mici, piese ca de mozaic pe care Simon nu prea reușea să le înțeleagă. O piesă era o străfulgerare în care mergea la școală cu Clary, cu mâna ei foarte mică și a lui doar ceva mai mare. Pe atunci se simțise mare, totuși, mare și mândru și responsabil pentru ea. Fusese hotărât să nu o dezamăgească.

— Bună, Simon! îl salută ea acum.

Ochii îi străluceau din pricina lacrimilor și Simon știa că erau numai din vina lui.

O luă pe Clary de mâna ei mică, bătătorită de arme și artă. Își dorea să poată să găsească o cale să creadă din nou, cu toate că știa că e imposibil, că era de datoria lui să o protejeze.

— Bună, Clary! Să ai grijă de tine, îi spuse. Știi că poți. Tăcu. Și să ai grijă și de Jace, bietul blond neajutorat.

Jace făcu un gest obscen, care îi lăsă lui Simon senzația de ceva familiar, așa că își dădu seama că era o chestie de-a lor. Jace își lăsă repezit mâna în jos atunci când Catarina Loss își făcu apariția dintr-o laterală a Institutului.

Era, ca și Magnus, magician, și prietena lui, dar în loc să aibă ochi ca de pisică, era albastră din cap până-n picioare. Simon avu impresia că ea nu-l plăcea prea tare. Poate că magicienii se plăceau doar între ei. Deși Magnus părea să-l placă destul de mult pe Alec.

— Salutare, zise Catarina. Gata de plecare?

Simon murea de nerăbdare să plece de câteva săptămâni bune, dar acum, că venise clipa, simțea cum panica îl strânge de gât.

— Aproape, răspunse el. O clipă doar.

Făcu un semn din cap spre Alec și Magnus, care îl salutară și ei cu același gest. Simon simți că trebuia să clarifice tot ce era ciudat între el și Alec înainte de a se aventura mai departe.

— La revedere, băieți, vă mulțumesc pentru tot!

— Crede-mă, chiar și să te eliberez parțial de sub o vrajă fascistă a fost plăcerea mea, spuse Magnus, ridicând o mână.

Purta mai multe inele, care sclipeau în soarele primăvărat. Simon se gândi că probabil își zăpăcea inamicii cu puterile lui magice, dar și cu strălucirea sa.

Alec se mărgini doar să dea din cap.

Simon se aplecă și o îmbrățișă pe Clary, deși asta făcu să-l doară și mai tare în piept. Felul în care o simțea și cum mirosea era atât ciudat, cât și familiar, mesaje contradictorii gonindu-i prin minte și prin trup. Încercă să nu o îmbrățișeze prea tare, cu toate că ea îl cam îmbrățișa strâns. De fapt, ea îi cam zdrobea cutia toracică.

Când îi dădu drumul lui Clary, se întoarse și îl îmbrățișă pe Jace. Clary privi, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— Uf! exclamă Jace, părând extrem de surprins, dar îl bătu pe Simon repede pe spate.

Simon presupuse că de obicei își ciocneau pumnii sau așa ceva. Nu cunoștea modalitatea războinicilor de a fi frați: Eric era oricând amator de o îmbrățișare. Se decise că probabil avea să fie bună și pentru Jace și îi răvăși puțin părul pentru a se face înțeles, înainte de a se da înapoi.

Apoi Simon își adună curajul, se întoarse și se duse spre Isabelle.

Isabelle era ultima persoană de la care trebuia să-și ia rămas-bun; avea să fie cel mai greu. Ea nu era precum Clary, să plângă fățiș, sau precum ceilalți, să-i pară rău că-l vede plecând, dar în rest să fie în

regulă. Ea părea mai indiferentă decât oricine, atât de indiferentă, încât Simon știa că nu e real.

— Am de gând să mă întorc, zise Simon.

— Nu mă îndoiesc, spuse Isabelle, privind în gol peste umărul lui. Întotdeauna se pare că te întorci.

— Când o voi face, voi fi nemaipomenit.

Simon făcu promisiunea, neștiind sigur dacă și-o va putea ține. Se simțea ca și când trebuia să spună ceva. Știa că era ceea ce ea voia, ca el să se întoarcă la ea așa cum fusese cândva, mai bun decât era acum.

Isabelle ridică din umeri.

— Să nu crezi c-am să te aștept, Simon Lewis.

Asemenea felului în care se prefăcea a fi indiferentă, asta sunase ca o promisiune diametral opusă. Simon o privi preț de un moment îndelungat. Era atât de frumoasă și de impresionantă, încât găsi că era prea mult ca el să-i poată face față. De-abia putea să creadă în noile sale amintiri, dar ideea că Isabelle Lightwood fusese iubita lui părea mai de necrezut decât faptul că vampirii erau reali și că Simon fusese unul. Nu avea nici cea mai vagă idee cum de o făcuse cândva să se îndrăgostească de el, așa că nu știa nici cum să o facă să se îndrăgostească de el din nou. Era ca și cum i s-ar fi cerut lui să zboare. O invitase o dată la dans, de două ori la o cafea în lunile de când ea și Magnus veniseră la el și îi dăduseră înapoi cât de mult putuseră din amintirile lui, dar nu suficient. De fiecare dată Isabelle îl privise precaută, în expectativă, sperând la un miracol pe care el știa că nu-l putea îmfăptui. Asta însemna că el avea limba legată de fiecare dată când se afla alături de ea, atât de convins că va spune ceva greșit și va strica totul, încât cu greu putea să spună ceva.

— În regulă, zise el. Ei bine, o să-mi fie dor de tine.

Isabelle întinse mâna și îl prinse de braț. Tot nu se uita la el.

— Dacă vei avea nevoie de mine, voi veni, spuse ea, și îi dădu drumul la fel de brusc precum îl apucase.

— În regulă, spuse el din nou și se retrase alături de Catarina Loss în timp ce ea crea un Portal pentru a pleca în Idris, țara vânătorilor de umbre.

Această despărțire era atât de dureroasă și de ciudată, încât el nu prea putea să aprecieze cât de grozav era că se făcea magie chiar în fața lui.

Flutură din mână în semn de rămas-bun tuturor acelor oameni pe care de-abia îi cunoștea și oricum îi iubea, și speră ca ei să nu poată să-și dea seama cât de ușurat era că pleacă.

Simon avea frânturi de amintiri despre Idris, turnuri și o închisoare și chipuri încruntate și sânge pe străzi, dar totul era despre orașul Alicante.

De data aceasta, se trezi în afara orașului. Se afla în luxuriantul peisaj rural, pe o parte vale, pe cealaltă pajiști. Pe o distanță de câțiva kilometri nu se vedea nimic altceva decât diferite nuanțe de verde. Până la strălucirea cristalină de la orizont, care era Orașul de Sticlă, cu ale sale turnuri sclipind în soare, existau doar pajiști întinse de culoarea jadului. Pe cealaltă parte se găseau adâncimile de smarald ale unei păduri, o abundență de verde-închis învăluită în umbre. Vârfurile copacilor foșneau în vânt asemenea unor pene verzui.

Catarina privi în jur, apoi făcu un pas, așa că stătea drept pe marginea văii. Simon o urmă și, cu acel singur pas, umbrele pădurii se ridicară, ca și când umbrele puteau deveni un vâl.

Deodată, se iviră ceea ce Simon recunoscuse drept terenuri de antrenament, spații întinse lipsite de vegetație, tăiate în sol, împrejmuite cu garduri, semnele indicând unde obișnuiau vânătorii de umbre să alerge sau să arunce fiind atât de adânc imprimare în pământ, încât Simon putea să le vadă de unde stătea. În mijlocul terenurilor și în inima pădurii, se afla giuvaierul pentru care toate celelalte constituiau fundalul, o clădire înaltă, cenușie, cu turnuri și cupole. Brusc, Simon căută cuvinte din domeniul arhitecturii, cum ar fi „contrafort”, pentru

a descrie modul cum piatra putea să aibă forma aripilor unei rândunici și să susțină un acoperiș. Academia avea un vitraliu în centrul ei. În acel geam, înnegrit de trecerea timpului, încă mai putea fi văzut un înger purtând o spadă, celest și aprig.

— Bine ai venit la Academia Vânătorilor de Umbre! îi spuse Catarina Loss, cu o voce blândă.

Împreună începură coborâșul. La un moment dat, bascheții lui Simon alunecară pe pământul moale și sfărâmicios al pantei abrupte, iar Catarina se văzu nevoită să-l apuce de jachetă pentru a-l reechilibra.

— Sper că ți-ai adus și niște bocanci, orășene.

— Nici prin gând nu mi-a trecut să-mi aduc bocanci, răspunse Simon.

Știuse că nu-și făcuse bagajul cum trebuie. Instinctele nu-l dezamăgiseră. Dar nici nu-i fuseseră de ajutor.

Catarina, probabil dezamăgită de evidenta lipsă de inteligență a lui Simon, rămase tăcută în timp ce treceau prin umbra ramurilor în crepusculul verde creat de copaci, până ce aceștia se răriră și lumina soarelui inundă spațiul din jurul lor, iar Academia Vânătorilor de Umbre se contură amenințătoare în depărtarea din fața lor. Pe măsură ce se apropiau, Simon începu să observe anumite defecte la clădirea Academiei, pe care nu le remarcase atunci când fusese departe și cuprins de venerație. Unul dintre turnurile înalte, subțiratic, se înclina într-un unghi alarmant. În arcade existau cuiburi mari de păsări și la câteva ferestre atârnav pânze de păianjen, lungi și groase ca niște draperii, fluturând în bătaia vântului. Unul dintre panourile vitraliului lipsea, lăsând un spațiu întunecat acolo unde ar fi trebuit să se afle ochiul îngerului, astfel încât arăta ca un înger transformat în pirat.

Simon nu avea o presimțire bună în legătură cu niciuna din acele observații.

În fața Academiei circulau oameni, sub privirea îngerului-pirat. Văzu o femeie înaltă, cu o coamă de păr blond roșcat, și în urma ei

două fete despre care Simon își închipuia că erau eleve ale Academiei. Ambele păreau să fie de vârsta lui.

O crenguță trosni sub piciorul stângaci al lui Simon și toate cele trei femei care se plimbau își ridicară privirile. Femeia cu părul blond roșcat reacționează pe loc, luându-o la fugă cu viteză maximă spre ei și năpustindu-se asupra Catarinei de parcă era o soră de mult pierdută. O apucă pe Catarina de umeri, iar această păru extrem de stingherită.

— Domnișoară Loss, slavă Îngerului că ați venit! exclamă ea. Totul a luat-o razna, e un adevărat haos!

— Nu cred că am avut... plăcerea, răspunse Catarina, cu o pauză plină de semnificații.

Femeia se adună și îi dădu drumul Catarinei, mișcând din cap în așa fel încât părul ei viu colorat îi zbură în jurul umerilor.

— Eu sunt Vivianne Penhallow. Ăăă, decana Academiei. Încântată de cunoștință!

Poate că vorbea formal, însă era îngrozitor de tânără pentru a conduce efortul de redeschidere a Academiei și de a-i pregăti pe toți noii ucenici, de care era o nevoie disperată pentru a întări forțele vânătorilor de umbre. Dar, pe de altă parte, Simon presupuse că asta era ceea ce se întâmpla atunci când erai verișoara prin alianță a Consulului. Simon încă încerca să înțeleagă cum funcționa guvernarea vânătorilor de umbre și, de asemenea, genealogia acestora. Ei toți păreau a fi rude între ei și asta era foarte tulburător.

— Doamnă decan Penhallow, care ar fi problema?

— Ei bine, ca s-o spun pe șleau, săptămânile alocate renovării Academiei par să fi fost, ah... „teribil de insuficiente” sunt cuvintele care poate descriu cel mai bine situația, răspunse Vivianne Penhallow, rostind cuvintele dintr-o suflare. Și unii dintre profesori deja au... ăăă... plecat pe neașteptate. Nu cred că intenționează să se mai întoarcă. De fapt, unii dintre ei mi-au adus la cunoștință acest lucru folosind un limbaj neadecvat. De asemenea, Academia este un pic cam răcoroasă

și, ca să fiu foarte sinceră, destul de defectuoasă la nivel structural. În plus, pentru a respecta adevărul, trebuie să vă spun că avem o problemă și cu aprovizionarea cu alimente.

Catarina ridică o sprânceană ivorie.

— Care e problema cu aprovizionarea cu alimente?

— Nu există alimente.

— Asta chiar *este* o problemă.

Umerii decanei căzură și, cumva, pieptul i se dezumflă, ca și când ținând toate acestea în ea ar fi strâns-o într-un corset invizibil al neliniștii.

— Fetele acestea care sunt cu mine sunt două dintre cele mai vechi eleve și provin din familii bune de vânători de umbre — Julie Beauvale și Beatriz Velez Mendoza. Au sosit ieri și s-au dovedit a fi de mare ajutor. Iar acesta trebuie să fie tânărul Simon, zise ea, oferindu-i un zâmbet.

Simon fu luat prin surprindere și nu era sigur de ce, până ce își aminti vag că foarte puțini vânători de umbre adulți arătaseră semne de apreciere la ideea de a avea printre ei un vampir. Firește, ea nu avea niciun motiv să-l deteste la prima vedere. De asemenea, păruse nerăbdătoare să o cunoască pe Catarina, gândi Simon; poate că era cumsecade. Sau poate că era doar nerăbdătoare să primească ajutorul Catarinei.

— În regulă, zise Catarina. Ei bine, ce surpriză că această clădire rămasă goală după o revoluție de acum două decenii nu funcționează șnur după numai câteva săptămâni! Mai bine mi-ați arăta care sunt cele mai mari deficiențe. Am să le rezolv, astfel încât să nu avem parte de toată agitația pricinuită de un vânător de umbre copilaș care și-a frânt gâtul.

Cu toții o priviră lung pe Catarina.

— Inestimabila tragedie, am vrut să spun, se corectă Catarina și zâmbi larg. Ați putea să vă lipsiți de una din fete, care să-l conducă pe Simon în camera lui?

Părea nerăbdătoare să scape de Simon. Chiar nu-l plăcea. Simon nu-și putea da seama ce îi făcuse el.

Cuprins

Bun venit la Academia Vânătorilor de Umbre!	7
Pierdutul Herondale	67
Diavolul din Whitechapel.....	121
Doar umbre	177
Răul pe care îl iubim	241
Prinți palizi și mai palizi regi	323
Amărăciunea unei inimi.....	377
Proba Focului	425
Născuți spre-o noapte fără de hotare	477
Îngerii se pogoară de două ori.....	557